

„Táto kniha vám zlomí srdce. A potom ho znovu zaceľí.“

—*Angie Thomas*, autorka svetového bestselleru *Hnev*, čo si zasial

KRÁSA,
KTORÁ
PRETRVÁ

Ashley Woodfolk

**KRÁSA,
KTORÁ
PRETRVÁ**

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

BECKY ALBERTALLI

ADAM SILVERA

Čo ak sme to my

C. G. DREWS

Tisíc dokonalých tónov

JANDY NELSON

Dám ti aj slnko

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

Nevyspytatelná logika môjho života

FRANCISCO X. STORK

Marcelo objavuje skutočný svet

DANIELLA FERKOVÁ

Láska a iné Pobláznenia

PATRICK NESS

Najdlhší deň Adama T.

KRÁSA,
KTO RÁ
PRETRVÁ

Ashley Woodfolk

sloart

Text copyright © 2018 by Ashley Woodfolk

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Katarína Figová 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-3926-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Ashley Woodfolk: The Beauty That Remains,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,

an imprint of Random House Children's Books,

a division of Penguin Random House LLC, New York 2018,

preložila Katarína Figová.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brezňanová

Typografia Tomáš Vicen

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Mojim nádherným starým mamám,
ktoré som milovala a milovala a stratila.

Stále mi to láme srdce.

TAVIINA POSLEDNÁ FOTKA

Tavia_Violet

♡ 183 páči sa mi to

TaviaViolet Ako sa z človeka stane
profesionálny nákupca topánok
#žiarivábudúcnosť #všetoktenligot

PRED 18 HODINAMI

1

AUTUMN

14. JANUÁR, 10:48

Len včera som Ťa videla.

Toto nemôže byť skutočné. Nemôže.

Stále čakám, že mi zavolaš.

Tavia nie je práve aktívna. Správu si zobrazí neskôr.

Od: HeCalledItAutumn@gmail.com

Komu: TaviaViolet@gmail.com

Odoslané: 16. januára, 17:17

Predmet: <žiadny>

Väčšinu tvojho pohrebu som čumela do mobilu.

Mohla som sa s tebou rozlúčiť vo svojej izbe

v spoločnosti tvojich obľúbených pesničiek,

vanilkových sviečok, fialiek a pomarančovej

limonády. Ale namiesto toho sme museli podstúpiť

verejný rituál, všetci sme tam stáli a sledovali jeden druhého, ako plačeme. Už keď som sa zobudila, vedela som, že dnešok bude najhorší deň v mojom živote.

Keď vojdeme do kostola, tvoj brat zamieri rovno dopredu a po-
bozká vrch truhly, ale ja tam ísť nemôžem. Namiesto toho idem do druhého radu a sadnem si na koniec lavice. Pozriem sa na mobil, na nekonečný rad tvojich fotiek a pokúšam sa nehládieť nikam inam. Prvý raz som naozaj vďačná za množstvo selfčiek, ktoré si robila, a pri pomyslení na to, ako som si ťa vždy doberala, že si márnomyseľná, sa cítim zle. Keby som vďaka tomu nemala stovky tvojich digitálnych portrétov, nie som si istá, ako by som vôbec zvládala dýchať. Keď po chvíli predsa len zdvihnem hlavu, sledujem prúdy zafarbeného svetla, ktoré prenikajú dnu cez vitrážové okná, a spolu s nimi nechávam prúdiť čas.

Sedím pri tvojej rodine. Tvoja mama stíska v ruke koráliky ruženca a nečujne plače. Otec hľadí rovno pred seba, ale v skutočnosti sa nepozera na nič konkrétne. Po tom, ako Dante po-
bozká truhlu, sadne si vedľa mňa, ramenom sa dotýka môjho a podľa toho, ako sa hýbe, viem, že plače.

Časť zo mňa sa od neho chce odtiahnuť, ale nedokážem sa ani pohnúť.

Moja rodina sedí niekoľko radov za nami. Mama vyzerá bezchybne, ale modré oči má smutné a otec má po celý čas sklonenú hlavu, akoby nechcel vidieť svet, v ktorom nie si. Medzi ich blond hlavami vyniká Willowino hranaté čierne mikádo, ten strih by sa ti páčil, keby si tu bola. Niekedy medzi koncom zimných prázdnin a včerajškom si odfarbila konce

a zafarbila ich na sýtoružovo. Aj napriek opuchnutým červeným očiam vyzerá ako hviezda K-popu. Hneď ako včera prišla domov z intráku, vliezla ku mne do postele a hladkala ma po chrbte.

Willow si všimne, že sa na ňu pozerám, pretlačí sa von z lavice a príde ku mne. Vieš, že nevyzerám ako moja sestra, ani keď mám dobrý deň. Ale s vlasmi, aké teraz má – také husté, ostré a ružové (a s mojimi, ktoré sú také ako vždy: pridlhé, jemné a rovné) –, by sme mohli byť cudzí ľudia. Vyzerám ako zo záberu „predtým“ z nášho obľúbeného kórejského programu, v ktorom dievčatá zázračne premieňajú na krásky.

Ale keď ku mne Willow pristúpi, dotkne sa mojich rovných čiernych vlasov, akoby to bol hodváb. Drží ma za ruku, ako keby bola zo skla, a pozerá sa na mňa až príliš starostlivo. Stisnem jej prsty a potom ich pustím, aby som sa mohla opäť pozrieť do mobilu, ona ustúpi a mlčí. Nesnaží sa ma donútiť hovoriť, čo je zázrak, pretože som si myslela, že na mňa bude tlačiť, vieš predsa, aká dokáže byť. Ale bola perfektná. Ľudia zabúdajú, ako veľmi môže ticho v takýchto chvíľach pomôcť.

Nikto z mojej rodiny nič nepovedal, ale zo spôsobu, akým ma sestra chytila za ruku, viem, ako sa cítia. Viem to podľa toho, ako sa na mňa mama pozerá. Ako otec vyslovuje moje meno. Sú takí šťastní, že som v tú noc nebola s tebou, nemôžu odo mňa odtrhnúť ruky, oči a hlasy. Ale zakaždým, keď si pomyslím, že som tam s tebou nebola, cítim sa, akoby som sa topila.

Keď si šla bezo mňa na Alexinu párty, dotklo sa ma, že si ma neprosila, aby som šla s tebou, že si išla, aj keď ja som išť nechcela. Je to hlúpe, ale *bolí to*, a keďže Margo a Faye tam boli tiež, nemala som ani komu napísať a sťažovať sa. Plánovala som si len dať zmrzlinu, čítať knihu a ísť skoro do postele.

Potom mi zavolať Dante.

Šla som k vám, aby som bola s ním, trochu sa zabavila, pretože ty si sa zabávala bezo mňa.

A teraz s tým musím žiť: *flirtovala som s ním*, keď som ťa mohla *zastaviť*.

Kňaz z nejakého dôvodu všetkých požiada, aby sa postavili. Nedávala som pozor, takže keď ma Dante potiahne hore a smerom k nemu, hneď si neuvedomím, že je čas na modlitbu. Jeho dotyk ma vytrhne zo sveta vnútri môjho mobilu, kde sa stále usmievaš a spievaš a žiješ. Na okamih ma to zloží a opriem sa oňho.

Nedokážem sama stáť vo svete, v ktorom neexistuješ.

Dante to pochopí ako pozvanie. Moju hlavu si oprie pod bradu a na cestičku vo vlasoch mi dopadne zopár jeho slz.

Je to také zložité – to, čo k nemu cítim, ale teraz o tom nemôžem premýšľať, veď ledva stojím na nohách. A tak ho rukou chytím okolo bokov a pevne sa ho držím. A keď ku mne opäť dolahnú okolité zvuky a počujem kňaza modliť sa, namiesto toho, aby som zavrela oči, pozriem sa na tvoju fotku uloženú vo venci fialiek vpredu v kostole.

Pocit, že sa potápam, trochu ustúpi po tom, čo pár minút stojím zakvačená do Danteho. Alebo mám aspoň pocit, že ak klesnem, nedovolí, aby som na dno narazila sama.

Na cintoríne ma Willow ako správna veľká sestra opäť drží za ruku a ja sa o ňu opriem tak ako v kostole o Danteho. Plače a plače, zatiaľ čo kňaz kropí hrob svätenou vodou a ja len civiem na zašpinený lem jeho rúcha. Vysloví tvoje celé meno tak, ako ho hovorí tvoja stará mama, presne v okamihu, keď si ho prečítam v úmrtnom oznámení, ktoré z akéhosi dôvodu stále držím v ruke.

„*Oak-TAH-bia Bi-oh-LEH-tah SO-toe.*“

Octavia Violeta Soto.

A celé moje telo meravie.

O pár minút neskôr mám hodiť hruď hliny do hrobu tak ako ostatní, ale keď tvoj otec začne plakať, jednoducho nemôžem. Kým prídem na rad, už prší a väčšina hliny sa aj tak zmenila na blato. Namiesto toho si strčím navlhnuté úmrtné oznámenie do vrečka. Trhám lupene žltej ruže a nechám ich padať – bledé lupienky na tmavej hline, ktorá ich obklopuje – a potom rakva klesne do zeme.

Keď vytrhávam zamatové lupene, nesnažím sa zistiť, či ma niekto ľúbi, tak ako si to robievala ty (*Ľúbi ma? Neľúbi ma? Autumn, ľúbi ma!*). Ruži jednoducho hovorím, ako veľmi mi budeš chýbať. Ako veľmi mi už chýbaš.

Chýbaš mi.

Chýbaš mi.

Chýbaš mi.

Nie je žiadne *nechýbaš mi*.

A na ruži nie je dosť lupeňov. Na celom svete nie je dosť lupeňov.

V limuzíne mi musí Dante vytiahnuť pichľavú stonku z roztrasenej ruky, pretože ju stále zvieram, aj keď na nej ostal už len škaredý holý puk.

Niekoľko hodín po tom, čo tvoji priatelia, širšie príbuzenstvo a moja rodina odídu z vášho domu, ja zostávam. Pomáham Dantemu inventarizovať všetky tie mrazené jedlá, dusené mäso so zeleninou a empanadas, ktoré ľudia nechali na kuchynskej linke.

Keď skončíme, znova vytiahnem mobil a ponorím sa doň. Ale Dante sa začne zúrivo prechádzať po obývačke.

Kopne do nohy jedálenského stola. Udrie do steny a vraví, že je to celé sračka. Nechcem byť svedkom jeho výbuchu,

ale odkedy si zomrela, bolo pre mňa takmer nemožné opustiť váš dom. Stále sa nemôžem donútiť odísť.

Dante udrie do steny, otvorí a zatvorí dľaň. Nechá ju pevne zaťatú v päst', akoby v nej držal bubenícku paličku. Upríe na mňa svoje tmavé oči a povie: „Aj ty si myslíš, že sú to sračky, však?“

Hovorí o komentároch pri твоjich fotkách. Objavovali sa nonstop celý týždeň.

Mlčím. Pozriem na mobil a prečítam si niekoľko najnovších.

Nemám právo niečo povedať. Od nehody som si mnohokrát prezerala tvoje fotky, presne tak ako ostatní. Klikla som na každú jednu, ktorú si uverejnila, čítala tvoje komentý a heštagy, akoby to boli modlitby. Ignorovala som všetky správy typu „Odpočívaj v pokoji,“ „Budeš nám chýbať,“ a „Len dobrí umierajú mladí,“ , čo ti pod selfičkami nechávali ľudia, ktorí sa s tebou sotva rozprávali. V komentároch je viac emotikonov so zlomeným srdcom, ako je deciek v našej škole.

Ale Dante má pravdu. Sú to samé sračky. A tak sa naňho znova pozriem a prikývnem.

Keď mu tým potvrdím, že má pravdu, otočí sa a hľadá na opačnú stranu izby. Nevie, čo sa chystá povedať, až kým to nevyšloví.

„Musíme to vymazať.“

Zabudla som, že v miestnosti je aj tvoj otec, a Dante teraz slová adresoval jemu, pravdepodobne preto, že bol vždy typ otca, ktorý nenechá veci len tak. Ako vtedy, keď sa hádal s učiteľom, lebo nás nechal po škole preto, že sme si posielali lístočky, ale ja som ti v skutočnosti v origami škatuľke podávala tabletku, lebo si mala svoje dni. Alebo vtedy, keď sa na základnej škole dobrovoľne podujal trénovať náš dievčenský fut-

balový tím po tom, čo vyhodili nášho plateného trénera. Ale od nehody len tak posedáva, akoby na ničom nezáležalo. Alebo možno akoby záležalo na všetkom a on nevie, odkiaľ začať.

Dante nemôže vymazať tvoje kontá. Tvoja mama ti už dala odpojiť mobil. Viem to iba preto, že keď som včera sedela na školskom parkovisku, volala som ti stále dookola a zapla som hlasitý odposluch, len aby tvoj hlas naplnil vzduch tak ako kedysi.

Chcela som si pamätať, ako si znela. Ako si zmenila tón hlasu a ako som počula v pozadí tlmene hrať pesničku. Tvoj hlas teraz nemôžem dostať z hlavy.

Čauko! Dovolali ste sa na Taviin mobil. Pravdepodobne ho mám vo vrecku, v kabelke alebo na posteli. Ale som si istá, že sa s vami určite chcem rozprávať. Tak mi nechajte nejaký milý odkaz, lebo vás mám rada.

Keď som naposledy vytočila tvoje číslo, prehrala sa automatická odpoveď. Šokovalo ma, že nepočujem tvoj hlas, ale *Lutujeme, volané číslo je odpojené. Prosím, skontrolujte správnosť čísla.*

Nemusela som kontrolovať číslo, ale skúsila som to znova.

Nájdem v zozname tvoje meno, stlačím „volať“ a zapnem hlasitý odposluch, no nepozerám sa na tvojho otca ani na Danteho. A keď nahratý robotický hlas oznámi, že číslo je odpojené, tvoj otec sa na mňa zahľadí z druhej strany miestnosti. Pokrúti hlavou, akoby sa tým nedokázal zaoberať, zamrmle niečo po španielsky a zdvihne sa na odchod. O minútu neskôr počujem, ako sa zabuchnú vchodové dvere.

Pozriem na Danteho a všetko na ňom akoby zmäkne. Ostré hrany jeho tváre sa menia na krivky. Ónyxy v jeho očiach sa roztavia na melasu.

„Vedel si,“ opýtam sa, „že jej číslo je mŕtve?“ Trochu sa zapýrim, keď sa počujem vysloviť to slovo. Pokrúti hlavou.

Kiežby som si urobila screenshoty každej fotky, ktorú si mi kedy poslala, každej selfie s filtrom, vďaka ktorému sa tvoje oči ligotali alebo ktorý ti pridal uši a nos nejakého roztomilého zvieratka, pretože to boli súkromné fotky, určené len mne, a tie, ktoré chce Dante vymazať, sú verejné, môže ich vidieť ktokoľvek. No tie súkromné tu boli len pár sekúnd a teraz sú navždy preč, tak ako ty. A keďže je vypnutý aj tvoj mobil, musím si z teba uchovať každý kúsok, ktorý ešte nezmizol.

A tak kým sa Dante zdá miernejšie naladený, požiadam ho, aby tvoje kontá nemazal.

„Jej mobil je preč, tie fotky sú jedny z posledných vecí, ktoré nám po nej ostali. Ktoré sú ona.“

Stále vyzerá, akoby chcel do niečoho udrieť, ale iba na mňa ďalej mlčky hľadí.

„Zistím, či existuje nejaký spôsob, ako zablokovať komentáre,“ poviem, aj keď viem, že taký spôsob neexistuje.

Zamračí sa, ale potom prikývne.

„A uverejním príspevok, v ktorom požiadam ľudí, aby s tým prestali,“ dodám.

Nepoviem mu, že poznám všetky tvoje heslá a v priebehu sekúnd by som mohla vymazať každú tvoju stopu.

Neprezradím mu, že ti stále posielam správy a emaily alebo že v každej voľnej chvíli pozerám videá, v ktorých spievaš a hráš na klavíri a ktoré si uverejnila už tak dávno. Dantemu nepoviem, že len čo odídem z vášho domu, nasadím si slúchadlá a vytočím svoju odkazovú schránku, pretože pred šiestimi mesiacmi si mi v nej nechala vtipný odkaz a teraz som vďačná, že som sa nikdy nedostala k tomu, aby som ho vymazala.

Neplakala som, ale ani to mu nepoviem. Ruky sa mi trású zakaždým, keď myslím na tvoje meno, a to Dante nemôže vedieť.

Má čo robiť sám so sebou.

Podľa výrazu v jeho tvári viem, že premýšľa o tom, ako sme sa dozvedeli o nehode. Nejaký idiot zo školy odfotil tvoje auto prevrátené na strechu a fotku pridal do svojho príbehu s čierno-bielym filtrom a komentom *DORITIIIII. Práve som videl najhoršiu nehodu*. A zo všetkých ľudí na svete to musel byť práve Perry, kto mi poslal screenshot fotky so slovami:

Sakra. Však to nie je Taviino auto, však nie?

Bolo. Vykričala to nálepka na nárazníku s nápisom „Nestály pôvab“. Tá, ktorú sme navrhli minulé leto na turné kapely.

Vedela som, že si bola na ceste za Perrym, ale on o tom nemal potuchy. Ani som mu neodpísala.

Cítim, že sa na mňa Dante pozerá. Zrejme vie, že aj ja spomínam na tú noc.

„Si v pohode?“ opýta sa.

Jeden druhému kladieme túto otázku zakaždým, keď jeden z nás zachytí, že ten druhý vypína, vždy, keď je jasné, že myslíme na teba. Prikývnem, aj keď už nikdy nebudem v pohode, ale neviem, čo iné povedať.

Opýtam sa ho to isté. „A ty si v pohode?“

A aj on prikývne a uzavrie tak kolobeh lží, ktoré si navzájom hovoríme už celé dni, odkedy sme prvýkrát uvideli fotku tvojho auta.

Klamanie je nový jazyk, ktorým teraz rozprávame. Je to jediný spôsob, ako vôbec dokážeme rozprávať.

Dante sa na mňa dnes pozeral akosi priveľa, začína mi to byť nepríjemné, a tak vstanem. Aj tak som už hodnú chvíľu nevidela tvoju mamu. Keď vychádzam z miestnosti, uprený pohľad tvojho brata ma sprevádza ako tieň. Ale neobzriem sa.

Nájdem ju sedieť na tvojej posteli. Kôpka zrníčok ruženca jej spočíva v lone.

Sadnem si na zem k jej nohám. Usmeje sa a pohladí ma po vlasoch, akoby som bola šteniatko. Celá izba vonia ako ty. Vôňa vanilky sa vždy šíri z otvorených fliaš šampónov, krémov na ruky a sviečok. Ani dnes to nie je inak, až na to, že tu nie si a tá vôňa mi bez teba pripadá taká nesprávna ako ozvena ozývajúca sa kilometre od jej pôvodcu. Takmer to nezvládnem.

Z druhej strany chodby začne hrať hlasná hudba. Tvoja mama si vzdychne a ja otočím hlavu, ale ani jedna z nás nevstane, aby šla skontrolovať Danteho.

„Ahoj, Autumn,“ povie trochu neskoro, ale jej úsmev je pravý. Tvoja mama bola vždy vyrovnaná, ale ruky sa jej teraz trasú presne tak ako vtedy v nemocnici tesne predtým, ako odpadla.

„Dobrý,“ odpoviem a pretiahnem si rukávy cez trasúce sa prsty.

Potom tam len sedíme, potichu, osamelé spolu, pretože pozdravy zvitania sú milé, príjemné a o toľko jednoduchšie ako slová na rozlúčku.

2 POSLEDNÉ BRAMOVE PRÍSPEVKY

@Bramsanudí

Nové video už čoskoro... Malá pomôcka: to mlieko čudne vonia.

44 ↩ 31 ↗ 320 ❤

@Bramsanudí

A aj čudne chutí.

51 ↩ 35 ↗ 334 ❤